

Libris .RO

Imprint coordonat de
Respect pentru oameni și cărți

SHAUKI AL-GAREEB

KASIE WEST

Iubit

DE ÎMPRUMUT

Traducere din limba engleză de
RALUCA MIHEȘAN

LEDA EDGE

Capitolul unu

EMISFERĂ A CREIERULUI MEU, PROBABIL CEA RESPONSABILĂ cu logica, de negăsit la acea vreme, știa că ar trebui s-o las baltă și să plec, să-mi păstrez un strop de demnitate. În schimb, i-am strâns și mai tare mijlocul, încolăcindu-mi brațele de jur-împrejur, și mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Nu logica îmi governa creierul, ci disperarea. Deși știam că nu e deloc atrăgător să fii disperată, nu mă puteam abține.

A oftat, eliberând puțin aer din plămâni. Asta mi-a permis să-l strâng și mai tare. *Nu așa îșiucid șerpii boa prada?* Nici măcar gândul ăsta nu m-a convins să mă desprind de el.

— Gia, îmi pare rău...

— Atunci nu face asta. Și dacă trebuie, nu mai poți aștepta două ore?

— Faptul că tocmai ai spus asta îmi arată că nu mai pot aștepta. Vrei să mă vadă prietenii tăi, asta e tot ce te interesează.

— Nu-i adevărat.

Bine, poate că era oarecum adevărat. Însă doar din cauza lui Jules, care se infiltrase acum un an în grupul nostru și, încetul cu încetul, încercase să le întoarcă împotriva mea pe cele

mai bune prietene ale mele. Ultima ei scorneală a fost că mint de două luni încoace că am un iubit. Așa că da, am vrut ca prietenii mei să vadă că nu am mințit. Că de fapt ea era cea care încerca să dezbinе grupul. Ea, care e cel puțin un sfert malefică. Nu eu. Țla nu era singurul motiv pentru care voiam să vină Bradley în seara asta. Chiar îl plăceam înainte să-mi dea papucii în parcare, în seara balului. Dar acum, că își dăduse arama pe față, aveam nevoie doar să intre, să demonstreze că există, eventual să-i tragă lui Jules un pumn în burtă din partea mea, iar apoi să se care. Îi ceream chiar așa de mult? În plus, alooo, era balul meu de absolvire! *Chiar* avea de gând să mă lase să merg singură, în seara în care aș fi putut fi desemnată regina balului?

— Nu-mi pasă doar de asta.

Glasul meu s-a frânt, deși încercam să nu par vulnerabilă. Mă rog, în afară de faptul că mă lipeam de el ca o șosetă electrizată.

— E singurul lucru de care îți pasă. Ai confirmat-o chiar în seara asta când m-ai văzut. Primul lucru pe care l-ai spus a fost „prieteniile mele o s-o ia razna”. Pe bune, Gia? Țta e primul lucru pe care mi-l spui după două săptămâni?

Mintea mi-a gonit înapoi. Oare chiar zisesem asta sau doar inventa el acum ca să nu se mai simtă vinovat? Chiar arăta foarte bine. Și da, chiar am vrut ca prietenii mei să vadă cât de bine arată. Mă putea învinovați pentru asta?

— Și pe tot drumul încoace ai plănuțit cum să ne facem intrarea. Mi-ai spus exact cum să te privesc.

— Deci îmi cam place să dețin controlul. Știaș de ja asta despre mine.

— *Cam* place?!

O mașină a parcat în locul liber, vizavi de cel în care eu încercam să-l storc de vlagă pe iubitul... pe fostul meu iubit. Un cuplu a ieșit din mașină. Nu i-am recunoscut.

— Gia...

Bradley mi-a descleștat mâinile și a făcut un pas înapoi.

— Trebuie să plec. Am mult de condus până acasă.

Cel puțin părea că regretă. Mi-am încrucișat brațele la piept, găsind într-un final puțină demnitate, dar mult prea târziu.

— Bine, pleacă!

— Ar trebui să intri oricum. Arăți minunat!

— Poți să mă înjuri și să pleci sau ceva de genul? N-am nevoie să te consider drăguț după toate astea.

Dar *era* drăguț. Gândul că încercarea mea disperată de a-l face să rămână nu avea legătură doar cu prietenii mei începuse să pună stăpânire pe mine. L-am alungat. Nu voiam să știe că într-adevăr mă rânise. A zâmbit jucăuș și apoi a ridicat tonul.

— Nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine. Ești o snoabă superficială și egoistă, și meriți să mergi singură!

De ce a sunat atât de convingător?

— Te urăsc, ticălosule! i-am cântat eu în strună.

Mi-a trimis o beza și eu am zâmbit. L-am urmărit cu privirea până s-a urcat în mașină și a plecat. Zâmbetul îmi piera pe măsură ce stomacul mi se făcea ghem. Probabil c-a presupus că aveam să găsesc pe cineva care să mă ducă acasă. Slavă Cerului că toți prietenii mei erau înăuntru... așteptându-mă să apar cu tipul cu care mă lăudasem în ultimele două luni. Am mormăit, încercând să transform durerea în furie, și m-am sprijinit de rampa unui camion roșu. Atunci mi-a atras atenția un tip care stătea la volan, în mașina parcată vizavi. Mi-am îndreptat rapid postura – nici măcar un necunoscut nu avea să mă vadă vulnerabilă –, iar el și-a mutat privirea.

Ce făcea tipul ăsta în mașină? Și-a ridicat cartea și a început să citească. Citea? Stătea într-o parcare în seara balului și citea? Și apoi mi-a picat fisa: cuplul care stătea pe bancheta din spate. Conducea pe cineva. O soră mai mică sau un frate, poate.

L-am analizat în timp ce citea. Nu puteam să văd prea multe, dar nu era o priveliște prea rea. Păr castaniu, piele măslinie. Posibil chiar înalt – capul lui era mai sus decât tetiera –, dar era greu de spus. Nu era deloc genul meu – părul puțin cam prea zburlit, mai degrabă rar, ochelari –, dar n-aveam de ales, trebuia să mă descurc cu el.

Am mers la mașină. Citea o carte de geografie sau ceva despre ocolul Pământului în optzeci de zile¹. Am bătut ușor în geam, iar el și-a ridicat încet privirea. I-a luat chiar mai mult să coboare geamul.

— Bună! am spus.

— Salut!

— Înveți aici?

Dacă era elev aici și eu pur și simplu nu-l mai întâlnisem, atunci n-avea să funcționeze. Existau șanse să-l cunoască lumea.

— Poftim?

— Ești elev aici?

— Nu. Tocmai ce ne-am mutat aici, dar o să termin anul ăsta la vechea mea școală.

Și mai bine. Erau nou-veniți în zonă.

— Ești aici ca să-l conduci pe fratele tău?

— Pe sora mea.

— Perfect.

¹ *Ocolul Pământului în optzeci de zile*, roman clasic de aventuri scris de Jules Verne (n. tr.).

El a ridicat din sprâncene.

— O să fii partenerul meu la bal.

— Ăăă...

A deschis gura ca să rostească ceva, dar asta a fost tot ce-a reușit.

— Locuiești aproape? Pentru că nu poți intra acolo în jeanși și tricou. Mai ales unul cu o cabină telefonică pe el.

A aruncat o privire rapidă la tricou și înapoi la mine.

— O cabină telefonică? Serios?

— Ai măcar o pereche de pantaloni închiși la culoare și o cămașă? Poate o cravată? O cravată turcoaz ar fi super, te-ai asorta cu mine, dar n-am pretenții d-astea.

Mi-am lăsat capul într-o parte. Nu părea deloc genul meu. Prietenii mei și-ar da seama.

— Și ai cumva lentile de contact și niște gel de păr?

— Acum o să închid geamul.

— Te rog, nu face asta!

Mi-am pus mâna pe geam ca să-l opresc. Oare mai fusesem vreodată așa de disperată ca-n noaptea asta?

— Prietenul meu tocmai s-a despărțit de mine. Sunt sigură că ai văzut. Și chiar nu vreau să merg singură la balul de absolvire. Mai mult decât atât, prietenii mei cred că nici n-a existat vreodată. E o poveste lungă, dar am nevoie să-i ții locul. Două ore, atât îți cer. În plus, oricum stai aici ca s-o aștepți pe sora ta.

Rahat. Sora lui. Avea de gând să-l strige în gura mare prin sala de sport și să strice totul? Ar trebui pur și simplu s-o evităm. Sau să-i spunem și ei secretul nostru. Încă nu mă hotărâsem.

— O să fie mult mai distractiv decât să stai într-o parcare.

El se uita în continuare la mine de parcă eram nebună.

Chiar așa mă simțeam.

— Vrei să mă prefac că sunt Căpitanul America¹?

A arătat cu degetul înspre stradă. Am fost derutată la început, dar apoi mi-am dat seama că așa îl numea pe Bradley, care era mai degrabă musculos.

— Nu l-am întâlnit niciodată, deci habar n-am cum arată. În plus, ești...

Am arătat cu degetul spre el, dar fără să termin propoziția. Am încercat să mă gândesc la un alt supererou cu care să-l compar, dar nu mi-a trecut nimic prin minte. Nu eram foarte pricepută la supereroi. Erau unii mai slăbuți? Spiderman? Nu prea suna a compliment.

Stătea pur și simplu acolo, holbându-se la mine, așteptând să termin propoziția.

— Pot să te plătesc.

A ridicat din sprâncene.

— Sunt sigur că există firme care asigură servicii d-astea. Poate ai putea să suni la 1-800-ESCORTE sau ceva de genul?

Mi-am dat ochii peste cap, dar n-am putut să nu zâmbesc.

— Ți e cunoscut numărul ăla?

A răs puțin.

— Bine. Dacă ți-e jenă să accepți bani, atunci îți rămân datoare.

— Cu ce?

— Nu știu. Dacă o să ai vreodată nevoie de o parteneră falsă, atunci o să te ajut.

— Nu prea îmi stă în fire să am nevoie de partenere false.

¹ Supererou din benzile desenate publicate de Marvel Comics (n. tr.).

— Bine, atunci. Mă bucur că poți să faci rost de o parteneră adevărată oricând vrei, dar eu nu. Bine, de fapt, de obicei pot, dar evident că nu acum, în mijlocul unei parcări goale.

Oare era necesar să vărs niște lacrimi false ca să fac rost de un partener fals?

— Bine.

— Bine?

Am fost surprinsă, deși chiar speram să fie de acord.

— Da. Locuiesc aproape, la câteva străzi depărtare. O să mă duc să mă schimb în ceva mai potrivit pentru bal.

A ridicat geamul, în timp ce mormăia ceva despre cum nu-i venea să creadă că lua parte la treaba asta. Apoi a plecat.

Am stat acolo timp de cinci minute, întrebându-mă dacă aia a fost de fapt metoda lui de a scăpa de toată chestia asta. Probabil i-a dat mesaj surorii sale și i-a spus să-l sune atunci când are nevoie să se întoarcă acasă. Dacă stătea atât de aproape, de ce aștepta în parcare? Nu ar fi putut să meargă acasă și să aștepte acolo?

Mi-am scos telefonul și am verificat Instagram și Twitter ca să mă asigur că Bradley nu spusese nimic despre despărțirea noastră. Nu era nimic. Nu m-a surprins, Bradley nu era așa de activ online. Un alt motiv pentru care Jules credea că-l inventasem. Am postat pe Twitter un mesaj despre cum balul urma să fie super și apoi mi-am îndesat înapoi telefonul în gentuța care se potrivea perfect cu rochia mea.

Au trecut alte zece minute și eram sigură că nu avea să se întoarcă. Am început să mă gândesc la toate scuzele pe care aveam să le înșir odată ajunsă înăuntru. S-a îmbolnăvit. A trebuit să învețe pentru examenele de luni, pentru cursuri... pentru că e la facultate.

Am oftat. Toată chestia asta era jalnică. Adevărul. Trebuia să le spun adevărul. S-a despărțit de mine în parcare. Gândul ăla îmi umplea ochii de lacrimi. Bradley s-a despărțit de mine într-o parcare. O făcusem lată și îl pierdusem, și acum existau șanse să pierd și mai mult de atât. Ar fi asta ultima dovadă pentru ca prietenii mei s-o creadă pe Jules? Știam privirea pe care mi-ar fi aruncat-o Jules de îndată ce aș fi spus adevărul. Ar fi privirea *cum-să-nu-sigur-nu-e-real*. Privirea pe care mi-o arunca de fiecare dată când îl pomeneam pe Bradley. Era privirea care mă făcea mereu să spun și mai multe povești. Nasol e că le spusese atât de multe, încât până și ceilalți prieteni ai mei începuseră să-i pună la îndoială existența.

Ne întâlniserăm într-o cafenea în campusul UCLA¹ în timpul unui festival de film în care era implicat fratele meu mai mare. Văzându-mă singură în cafenea, Bradley crezuse că eram studentă acolo. Nu l-am contrazis. Chiar urma să fiu studentă acolo, doar că în anul următor. Promisese confirmarea chiar în weekendul ăla, așa că mă simțeam destul de studentă. Făcuserăm schimb de numere de telefon și ne trimiseserăm mesaje o vreme. Și ce începuse ca o simplă atracție, devenise mult mai mult decât atât. El spunea glume caraghioase și știa atâtea despre o mulțime de locuri din călătoriile lui! Era interesant. După două săptămâni, îi spusese adevărul despre vârsta mea. La momentul acela deja ne plăceam reciproc. Problema majoră era că eu locuiam la trei ore distanță de UCLA. Așa că el venise să mă vadă doar de vreo două ori în cele două luni în care fuseserăm împreună și nu îmi întâlnise prietenii. Și acum, totul se încheiase.

¹ *University of California, Los Angeles*, universitate de top din Statele Unite axată pe cercetare (n. tr.).

Mi-am tras umerii înapoi și m-am îndreptat spre ușile sălii de sport. Nu aveam nevoie de un partener, real sau nu. Prietenii mei mă plăceau indiferent de persoana cu care eram sau nu combinată. Îmi doream ca acel gând să fie adevărat. Nu puteam să-mi pierd și iubitul, și prietenii într-o singură noapte. Aveam nevoie de ei în viața mea. De îndată ce am început să fac pași, farurile unei mașini mi-au proiectat umbra în față, pe asfalt. M-am întors în timp ce mașina s-a oprit și farurile s-au stins.

Tipul a ieșit din mașină.

— Aveai de gând să intri acolo fără mine, după toată milogeala aia?